

der ellers maatte frembyde sig i eller udenfor Landet, at gjøre et saadant Indtæg i de første Aar — og for 11,000 Rb. vil der ganske vist kunne udrettes Noget — at Stamstutteriets Fremtid derved kan være sikket, og at man navnlig veed sig sikket imod den store Ubehagelighed at maatte parre imellem en altfor lille Kreds, saa at det snart bliver saa nære Led, at man istedeffor at opnaae en Opristning og Opblomsring, snarere staaer Fare for at tilveiebringe Vanslægtning, som Parving imellem for nære Slægter baade blandt Menneſter og Dyr efter alle Tidens Erfaring medfører, saa er der Intet iveien for at bruge denne Bemyn- digelse paa den meest indskrænkede Maade. Det maa nemlig vel erindres, at det er saa langt fra, at jeg skulde have stillet mig fjendt- ligt imod Præmieſystemet, at jeg tværtimod har sægtet for det det bedst Mulige. Men efter min Overbeviisning gjør det ikke Stort til Sagen, om Præmiefordelingen indstilles for et Aar eller to. Naturligviis kan man ikke bruge de samme Penge til to forskjellige Ting — det er en af de Feil, som Penge have, og som de bestandig ville beholde — man kan ikke give Penge til det frederiksborgſke Stamstutteri ved at tage det fra Præmierne, uden at komme til at favne dem her, men Spørgsmaalet er, om det vil medføre nogen Skade, og det troer jeg ikke, det vil; thi det maa erindres, at Menin- gen med Præmieſystemet er ikke, at det skal være en Belønning for Dyden; Præmierne uddeles ikke som en Belønning til dem, der nu holde gode Hingste, men de uddeles for at sætte et Motiv og opmuntre til at skaffe saadanne. Staaer Præmiefordelingen saa nær for Die, at den vil indtræffe om et eller to Aar, saa gjør det samme Virkning. Den, der har en ud- mærket Hingstplag og staaer ligeoverfor det Al- ternativ: enten at castrere den eller sælge den, for ham vil der være Anledning til at bevare den som et Tillægsdyr, naar han veed, at han om et eller to Aar sandsynligviis vil faae en betydelig Præmie, da der neppe vil være No- gen, der kan concurrere med ham. Jeg troer altsaa virkelig, at naar vi beholde Præmieſy- stemet, ikke som Belønning for det, der er, men som et Motiv til at fremkalde Noget, vil man kunne naae, hvad man tilſigter, paa denne

Maade. Dertil kommer nu, at det, om ogsaa Præmieſystemet er i fuld Virksomhed, dog egent- lig først er ved en Udstationering, at man kan haabe at tilveiebringe et bedre Tillæg, da det først er derved, at Concurrencen vil fremkomme.

Jeg skal endnu blot gjøre den almindelige Bemærkning, som vel bør fremhæves, men dog ikke for ofte, at denne Lov, efter nu at have gennemgaaet et saa trangt Liv, lykkelig og vel- beholden har naaet denne fredelige Havn, og at det derfor vilde være Synd nu atter at ud- sætte den for alle Slags Chancer og Farer, Synd for Sagens egen Skyld saavel som for mig, der nu engang er bleven Styrmand om- bord paa samme. Man bør betragte hele Lo- ven som et System, der skal søge at tilveie- bringe i Landet en constant god Hesterace, og som skal bære gode Frugter for hele Landet ved Udstationering og skal opdrage Befolkning- en til at betale en høiere Priis for Bedæk- ningen. Dette vil kunne skee ved Hjælp af udmærkede Hingste; naar Landmanden da mær- ker, at han kan erholde høie Priiser for saa- danne Tillægsdyr, og at det kan blive lønnende for ham at holde udmærkede Hingste, da vil den Tid komme, da Staten kan overlade Sa- gen til sig selv. Præmieſystemets Anvendelse er uagtet den ſtete Udsættelse saa nær fore- ſtaaende, at denne umulig kan foranledige No- gen til at castrere eller sælge en Hingst, som kan skaffe ham en Præmie. Jeg vil derfor for Sagens egen Skyld bede om, at man vil lade den ſidſte Beſtemmelse i Udkastet blive ſtaaende eller med andre Ord, vedtage Loven, som den foreligger.

Hofenørn: Under en tidligere Behand- ling af den foreliggende Sag tillod jeg mig at udtale, at jeg lagde en særdeles Vægt paa, at Staten igjennem en Udstationering af Beſtelere kom Hesteaflen tilhjælp, og jeg tillod mig der- for at bemærke, at Slutningsbeſtemmelsen i § 9 i Udkastet, som det gik herfra ſidſte Gang, var den vigtigſte Grund for mig til at give min Stemme til en Lov, hvorved Landstutteriet blev hævet. Jeg har ikke i den korte Tid, der ſiden er henrunden, kunnet forandre min Me- ning om denne Sag. Jeg kan derfor ikke nægte, at da jeg erfarede, at Slutningsbeſtemmelsen i